

பற்றியது. மணிமேகலை நீ நம் புத்தபெருமான் திரு அறத்தினை அடைதல் உறுதி! உறுதி! இப்பீடிகையை வணங்கித் துதித்து நின் பதிக்குச் செல்வாயாக. நான் போய் வருகின்றேன்.

மணிமேகலை : தேவி ! நின் திருவடிக்கு வணக்கம்.

(தேவி மறைதல்; மீளல்)

மணி-தேய்வம் : மணிமேகலை ! ஒன்று மறந்தேகினேன். நினைந்து மீண்டேன். மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம். உணவின்றேல் உடல் உயிர் நில்லா. இம் மந்திரம் பெரும் பசியை நீக்கவல்லது. இதனையும் கொள்வாயாக.

(சூறி மறைதல்)

11-வது பாத்திரம் பெற்றது

காட்சி 1

இடம் : மணிபல்லவத் தீவு.

காலம் : பகல்.

உயியோர் : மணிமேகலை, தீவதிலகை.

மணிமேகலை : ஓ! என்ன அழகிய காட்சி. வெண் மணற்குன்றம், விரிபூஞ்சோலை, தண்மலர்ப் பொய்கை. இவை மூன்றும் ஓரிடத்திருப்பக் காண்பதினும் சிறந்த காட்சி யாதுளது! ஓ! அதோ வருவார் யாவரோ? அம்மையே வணக்கம்! வருக! வருக!

தீவதிலகை : அம்மா ! இத் தீவகத்தே, மரக்கலம் கவிழ்ந்திட, அதனின்றும் தப்பி உய்ந்து வந்த மகளி ரைப்போல் இங்கே நிற்கின்றாய். நங்கையே ! நீ யாரோ ?

மணிமேகலை : அம்மா ! எனக்கு இப்பிறப்பின் நிகழ்ச்சியே அன்றிச் சென்ற பிறப்பின் நிகழ்ச்சியும் தெரியும். ஆகலின் இரண்டும் கூறுவேன். சென்ற பிறவியில் யான் இராகுலன் என்னும் மன்னன் தேவி. இலக்குமி என்பது என் பெயர். இப்பிறப்பில் நாடகக் கணிகையாய் மாதவி பெற்ற மணிமேகலை யாவேன். மணிமேகலாதெய்வம் என்பது என்னை இங்கே சேர்த்தருளியது. தெய்வப்பெருமை வாய்ந்த இப்பெரும் பீடிகையால், எனது முற்பிறப்பினைமுழுதும் அறிந்தேன் ! நான் இங்கு வந்த வரலாறும் இங்கு எய்திய பயனும் இவையே யாகும். தேவி ! நீவிர் யாவிரோ ?

தீவதிலகை . அம்மா ! மணிமேகலை ! இத்தீவின் அயலிடத்தே, இரத்தின தீவம் என்பது ஒன்று உண்டு. அதன்கண் சமந்தம் எனும் உயர்ந்த மலையொன்றுளது. அதன் உச்சியில் புத்தபெருமானின் இணையடிக்காட்சி எழில் பெற்றுளது. அது, பிறவிப் பெருங்கடற்கு அறவியாகிய மரக்கலமாகும். அதனை வலங்கொண்டு பணிந்து இங்கே வந்தேன். சிறந்த காட்சியினைபுடைய இத்தீவ்வப் பீடிகையைக் கண்டு வணங்கி மகிழ்ந்தேன். அப்போது இந்திரன் தோன்றி, இதனை என்றும் காவல் பூண்டிருக்கும் பெரும்பேற்றினை எனக்கு அளித்தனன். என் பெயர் தீவதிலகை என்பதாகும்.

அம்மா ! மணிமேகலை ! நமது பெருமான் புத்ததேவன் கூறிய நல்லறத்தினைப் பற்றியொழுகும் நோன்பினரே

இப்பீடிகையைக் கண்டு வணங்குதற்கு உரியராவர். அங்ஙனம் கண்டு வணங்குவார்க்கு, அவர் முற்பிறப்பின் உணர்ச்சி இனிதின் எய்தும். அங்ஙனம் கண்டு வணங்கி முற்பிறப்புணர்ந்தோர், உலகத்திற் சிறந்தோர் ஆவர். அன்னவர்களே பின்னர் அறமொழி கேட்டற்குரிய ராவர். அத்தகு சிறப்பிணையுடைய மாதே! யான் கூறுவதனைக் கேட்பாயாக.

இதோ, எதிரே, குவளை நெய்தல் மலர்களை அணிந்து விளங்கும் இப்பொய்கை, கோமுகி யென்பதாகும். இதன்கண், ஒவ்வோராண்டிலும் வைகாசித் திங்கள் முழுமதி நாளில், அமுதசுரபி யென்னும் பெருமையுடைய தோர் பாத்திரம் தோன்றும். அஃது ஆபுத்திரன் என்பானது. இன்று அது தோன்றும் நாள் ஆகும். இந்நேரமே அது தோன்றும் காலமுமாகும். அதுபோது தக்கார் எவரேனும் இங்கு உளராயின், அஃது அவர் கையில் வந்துறும். இன்றேல் மீண்டும் இப்பொய்கையில் மறைந்திடும். மணிமேகலை! நீ உரிய சிறப்புக்களெல்லாம் எய்தியிருத்தலின், நின் கையில் அப்பாத்திரம் வந்துறுமென எண்ணுகின்றேன். நாம் அங்குச் செல்வோம்.

மணிமேகலை : தேவி! நன்று! இதோ பீடிகையை வணங்கி வருவேன். (வணங்கல். இருவரும் சென்று கோமுகியை வலம் வந்து நிற்பல்)

தீவதிலகை : மணிமேகலை! நின் சிறப்பினை என்னென்பது! இதோ தோன்றிய அமுத சுரபி, நின்னை நோக்கி வருகின்றது! இதோ நின் கையில் அமர்ந்துளது!

மணிமேகலை : புத்ததேவனே!

மாரணை வெல்லும் வீர நின்னடி
 தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய் நின்னடி
 பிறர்க்கறம் முயலும் பெரியோய் நின்னடி
 துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய் நின்னடி
 எண்பிறக் கொழிய இறந்தோய் நின்னடி
 கண்பிறர்க் களிக்கும் கண்ணோய் நின்னடி
 தீமொழிக் கடைத்த செவியோய் நின்னடி
 வாய்மொழி சிறந்த நாவோய் நின்னடி
 நரகர் துயர்கெட நடப்போய் நின்னடி
 உரகர் துயரம் ஒழிப்போய் நின்னடி
 வணங்குவன் வாழ்த்துவன் மலரடி வாழியர்!

திவதிலகை : மணிமேகலை! பசியின் கொடுமையினை
 என்னென்பது!

குடிப்பிறப்பு அழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
 பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடேம்
 நாணணி களையும் மாணெழில் சிதைக்கும்
 பூண்அணி மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
 பசிப்பிணி யென்னும் பாவி!

அப்பசியைத் தீர்த்தோரது புகழோ அளந்துரைத்தற்
 கரியது. மணிமேகலை! செல்வமுடையார்க்கு அளிப்
 போர் அறவினை கூறுவோராவர். செல்வமற்ற வறிஞர்
 களின் பசிப்பிணியை நீக்குவோரே உண்மை அறநெறி
 யிற் செல்வோராவர். அம்மா! உயிர்கட்கு உண்டி
 கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே யாவர். ஆகலின்,
 நீ அத்தகைய சிறந்த அறத்தினை மேற்கொள்ளும்
 அறிவினையுடைய யாகி, அந்நல்லறம் கண்டு சிறப்புறு
 வாயாக.

மணிமேகலை . அம்மா தீவதிலகை! சென்ற பிறப்பில்
 என் கணவன் திட்டிவிடம் எனும் பாம்பு தீண்டியதால்

உயிர் நீங்கின விடத்து, உடன் தீக்குளித்த யான், அப் பிறப்பில் சாதுசக்கரன் என்னும் பெரியாரை உச்சிப் பொழுதில் உண்பித்த செயலாகிய கனாக் காண்பே னாயினேன். அதன் பயன்போலும் இப்பாத்திரம் என்கையிற் புகுந்தது. இவ் வுலகத்தே நல்லறம் செய்து செல்வத்தை உற்றோர் வாழும் இடங்கள் பல. அத்தகைய நல்லறம் செய்யாது வறிஞராய்ப் பிறந்து, உடுக்கத்தக்க உடையுமின்றிப், பெரும்பசி அலைத்த லால் மிகவருந்தி, வெயில் மழையெனப் பாராது அச் செல்வர் மனைகளின் முன் அலைந்து திரிந்து அயர்வோர் பலர். அத்தகைய வறியர்முன் தோன்றிக் குழவி முகம் கண்டு இரங்கும் தாய் போன்று, இப் பாத்திரத் தின் வழியாக அவர்தம் ஆருயிர் மருந்தாகிய உணவினை யளிக்கும் தொண்டினை அடைய மிக்க விருப்பம் உடையேன்.

தீவதிலகை : அம்மா! மணிமேகலை! அப்பாத்திரத்தின் மற்றொரு சிறப்பினைக் கூற யான் மறந்தேன். நீ எடுத்துக் கூறினை. அறமே சான்றாக, நிறைந்த அருளால் உலகத்துயிர்களை யுண்பிக்க விரும்பும் சிறந்தோர்க் கல்லது, அப்பாத்திரம்போலியறம் செய்வார் பிறர்க்கு நன்கு சுரவாது. நீ அறத்தொடும் அருளொடும் நின்று உயிர்கட்குப் பசிப்பிணி போக்கும் பேரவா உடைய யாகலின், அது நன்கு சுரந்து உதவும். மணிமேகலை! நின் பதிக்கு எழுவாயாக.

(மணிமேகலை தீவதிலகையையும், புத்த பீடிகையையும் வலங்கொண்டு வணங்கிப் பாத்திரத்தைக் கையில் ஏந்தி வான் வழியாகத் தன் பதிக்கு ஏகல்!)

காட்சி 2

இடம் : புகார்.

காலம் : பகல்.

உரியோர் : மாதவி, சுதமதி, மணிமேகலை.

மாதவி : சுதமதி! நீயும் ஏன் மகளும் சென்ற காலம், இன்றுடன் ஏழுநாள் ஆகிவிட்டனவே. அந்தோ! மணிமேகலை வரக் காணோமே! ஏதேனும் தீங்கு நிகழ்ந்திருக்குமோ என்று என் உள்ளம் அஞ்சுகின்றது.

சுதமதி : மாதவி! இதோ பார்! மணிமேகலையை!

மணிமேகலை : தாயே வணக்கம். சுதமதி வணக்கம்.

மாதவி : மணிமேகலை! நின்னைப் பிரிந்த யாங்கள் எய்திய துயரினை என்னென்போம்! நீ சென்றவிடத்து என் உற்றனையோ!

மணிமேகலை : அம்மா! முதலில் நிகழ்ந்தன சுதமதி கூற அறிந்திருப்பாய்! சுதமதியினின்றும் என்னைப் பிரித்தெடுத்த தெய்வம் சுதமதிக்குக் கூறியனவும் அறிந்திருப்பாய். இப்பால் நடந்தனவற்றுள் சிறந்ததும் பழம் பிறப்பினை யான் அறிந்து வந்திருப்பது. அதனைச் சுருங்கக் கூறுவேன். நீயும் சுதமதியும் யானும் இரவிவன்மன் என்பான் மக்கள். நின் பெயரோ தாரை. சுதமதி, நின் தங்கையாகிய வீரை. யான் நுங்கள் தங்கையாகிய இலக்குமி. தாயே! நீ துச்சய மன்னனது தேவியாயினை. தாயே! நுங்கட்கு இப்பொழுது இம் மானிட யாக்கையின் தீவினைகளை யறுக்கும் செய்தவம் உண்டாவதாக! உங்கள் பிறப்பின் ஏனை வரலாறுகளை அறவண அடிகள்பால் அறிந்து

கொள்ளுங்கள். இதோ என் கையிலுள்ள மாபெரும் பாத்திரம் அமுதசரபியெனும் பெயரினது. இது ஆபுத்திரன் கையது. இதுகொண்டு வறிஞர் உலகத்தின் பசிப்பிணிகளை நீக்கும் பேரறத்தினை யான் மேற்கொண்டுள்ளேன். இதனை நீவிரும் வணங்குவீர்களாக. இனி, நாம் அறவண அடிகள் திருவடிகளை வணங்குவதற்குச் செல்லுவோமாக. எழுக !

(யாவரும் செல்லுதல்).

12-வது அறவணர்த் தொழுதது

காட்சி 1

இடம் : அறவண அடிகளின் தவச்சாலை.

காலம் : பகல்.

உரையோர் : மணிமேகலை, மாதவி, சுதமதி, அறவண அடிகள்.

(மூவரும் அறவண அடிகளைப் பணிந்து துதித்தல்).

அறவண அடிகள் : அம்மா ! மணிமேகலை ! நீ இந் நகரின் னின்றும் உவவனத்திற்குச் சென்றபின் நிகழ்ந்தனவற்றைக் கூறுவாயாக.

மணிமேகலை : அடிகளே ! யானும் சுதமதியும் அவ்வனத்தில் சென்றிருந்தகாலை உதயகுமரன் அங்கு வந்தனன். அவன் வருகையை உணர்ந்து அஞ்சிப் பளிக்கறையினுள் தாளிட்டிருந்த என்னைக் கண்டு, பல்வகையான காதல் மொழிகளை யுரைத்து, எங்கள் விருப்பின்மை புணர்ந்தும், தன் காதல் அகலாநுகித்

தான் எங்ஙனமேனும் என்னைக் கைப்பற்றுவதாகக் கூறிச் சென்றனன்.

பின்னர், யாங்கள் அங்கு உள்ளம் சோர்ந்திருக்குங்கால், இரவு வர, யாங்கள் கண்ணயர, மணிமேகலா தெய்வம் என்னை எடுத்து மணிபல்லவத்திலிட்டித் தனது அருளினை எனக்கும் சுதமதிக்கும் கூறிச் சென்றது. பின்பு, யான் தீவகத்துள்ள புத்ததேவனது பாதபீடத்தைக் கண்டு வணங்க, அக் காட்சியால் எனது பழம்பிறப்பினை ஓரளவு உணர்ந்தேன். பின்னர் மணிமேகலா தெய்வம், எனது பழம் பிறப்பில், தமக்கையராயிருந்த தாரையும் வீரையுமே இம்மாதவியும் சுதமதியுமாக வந்து பிறந்தனர் என்றும், அவர்கள் வரலாற்றை அறவண அடிகள்பால் விரிவாக அறிந்துகொள்வாயாக என்றும், முற்பிறப்பிற் கணவனாயிருந்த இராகுலனே உதயகுமரனாகப் பிறந்துளான் என்றும் கூறி, வான் வழியே இயங்கச் செய்வதும், நினைத்த உருவம் கொள்ளச் செய்வதும், பசிப்பிணியை அகற்றுவதுமாகிய மூன்று மந்திரங்களை அருளிச் சென்றது. இப்பால், தீவதிலகை தோன்றிக் கோமுகியில் இருந்த அமுதசுரபியை நான் பெறுமாறு செய்தருளியதுடன், அதற்கு உரியன் ஆகிய ஆபுத்திரன் வரலாற்றை அறவண அடிகள்பால் தெரிந்து கொள்வாயாக என்றும் கூறிச்சென்றது.

அறவண அடிகள்: மணிமேகலை! நீ கூறிய நிகழ்ச்சிகளால் மிக்க மகிழ்ச்சி எய்தலாயினேன். மாதே! நினக்கு நல்ல மேம்பாடுகள் எல்லாம் மேவுவனவாக! இவர்கள் வரலாற்றைக் கூறுவேன், கேட்பாயாக. மாதே! யான் புத்ததேவன் பாதபங்கய மலையைப் பரவிச் செல்லுங் காலத்தே, கச்சய நகர மன்னன்

துச்சயனை ஒரு பொழிலிற் கண்டு, அரசே! நீயும் நின் தேவியரும் நலமுற்றுள்ளீரோ? ” என்று வினவினான். அம்மன்னன் தன் மனைவியர் வினை வாய்ப்பட்டு ஒழிந்ததை உள்ள முடைந்து கூறிப் புலம்புவானாயினன். வீரையென்பாள் மது உண்ட மயக்கத்தால் யானை முன்னே சென்று மாய்ந்ததும், அத்துயரச் செய்தி கேட்ட தாரை, தன் துயரை ஆற்றலாகாது ஒரு நிலா முற்றத்திலேறி வீழ்ந்து இறந்ததும் கூறி வருந்துவானாயினன். அதுகேட்ட யான், மன்ன! இது பழவினைப் பயன். நீ வருந்தற்க என்று உரைத்து வந்தேன். மாதரீர்! உங்கள் முற்பிறப்பு இப்பிறப்புக்களின் நிகழ்ச்சிகளை முற்றும் உணர்ந்தீர். நீங்கள் நாடக அரங்கில் நடிக்கும் கூத்தியர், காட்சிதோறும் கொள்ளும் வேறுவேறு கோலங்கள் போல, வேறுவேறு வகையான கோலங் கொண்டுள்ளீர்கள். மணிமேகலை! மற்றும் கேட்பாயாக! நற்கதிக்குச் செல்லும் பெருவழியானது, தீக்கதிகளாகிய அறகு, நெருஞ்சி முதலியவற்றால், அடைக்கப் பெற்றுள்ளது. ஆகவே உயிர்கள் செல்லும் நெறியானது சிறப்பிழந்த பொதுநெறியாகி விட்டது. நற்கதிக்குரிய நன்னெறியோ, பொதுவகையான் அன்றிச் சிறப்பு வகையான் இனிது அறியப்படாத தாகியது. அது, ஞாயிற்று மண்டிலம் ஒன்று உண்டு எனப் பொதுவகையான் அறிவாரேயன்றித், தெளிவாக அதனை நேரிற்கண்டு விளங்க அறிவார் இல்லை யாதல்போலும். இந்நிலையில், நல்ல அறங்களை எடுத்துரைத்தலும், அது பயன்படுதலும் இல்லையாயினும், ஏதோ ஒரு சிறிதேனும் பயன்படலாம் என்று, யான் அறநெறி உரைத்து வருதலும் உண்டு. மாதே! சக்கரவாளத்துத் தேவர் எல்லோரும் ஒருங்குசேர்ந்து,

துடிதலோகத்து உள்ள புத்ததேவன் திருவடிகளில்
 விழுந்து வேண்டிக்கொண்டபடி, இவ் வுலகத்தே
 ஞாயிறு வந்து தோன்றினாற்போல, புத்ததேவன் பின்
 னொரு காலத்தே வந்து தோன்றுவன். அங்ஙனம்
 தோன்றுங்காலம் ஆயிரத்ததுநூற்றுப் பதினாரும்
 ஆண்டாகும். அதன்பின்பு பெரிய குளத்திலுள்ள
 மதகின் சிறுவழியால், மிகப் பெரிய வெள்ளம் புகுவது
 போல், மக்களின் சிறிய செவிகளின் வழியே அளவிடற்
 கரிய நல்லறங்களுள்ளாம் மிக்க மகிழ்ச்சியொடு உயிர்
 களைச் சாரும். மணிமேகலை! உலகிருளைக்கெடுத்து
 ஞாயிறு தோன்றும்பொழுது, அதன் ஒளியினைச்
 சூரிய கார்தக்கல் பெற்று ஒளிர்ந்து காணுமன்றே!
 அங்ஙனமே, மன இருளைக் கெடுத்துப் புத்தனாகிய
 ஞாயிறு தோன்றுங் காலத்துத், திங்களும் ஞாயிறும்
 சிறந்து தோன்றும். விண் மீன்கள் செந்நெறியிற்
 செல்லும். வானம் பொய்யாது பெய்யும். மாநிலம்
 வளம்படும். உயிர்கள் துயருறா. திசைகள் செழுமை
 யுறும். கடல் பல வளங்களையும் தரும். பறவை,
 விலங்கு, மக்கள் ஆய எல்லாம் பதை நீங்கி நலம்பெருகி
 வாழ்வுறும். நரகச்சாதியும் பேய்களும் துன்பம் விட்
 டொழியும். மக்கள், உருவும் திருவும் அறிவும் எய்தி
 மேம்படுவர். மணிமேகலை! மற்றுந் கேளாய்! அங்ங
 னம் தோன்றும் புத்தனது அருளறத்தைக் கேட்போந்
 பிறவுயை ஒழிப்போராவர். ஆகவே,

போதி மூலம் பொருந்திய சிறப்பின்
 நாதன் பாதம் நவைகெட ஏத்துதல்
 பிறவி தோறும் மறவேன் மடக்கொடி
 மாதர் நின்னல் வருவன இவ்வூர்
 ஏது நிகழ்ச்சி யாவும் பலவுள.

பின்னர், யான் அறவுரைகள் பலவும் கூறுவேன். அப்போதே அவை நின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிவன வாறும். மணிமேகலை! இதோ நன்கு நிற்கும் மாதனியும் சுதமதியும், முன்பு பாதபங்கய மலையைத் தொழுத நல்வினை யுடையராதலின், நின்னுடன் கூடி நம் புத்தர் பெருமானது சிறந்த அடிகளைத் தொழுது வலங்கொண்டு, தமது வினைத் தொடர்புகளையெல்லாம் நீக்கி நல்வழியிற் செல்வர்.

மாதே! நினது நல்வினையால், ஆருயிர் மருந்தாம் இவ் வழுதசுரபியினைப் பெற்றனை. மக்கள் தேவர் என்ற இருபகுதியார்க்கும் ஒத்த முடிவினையுடைய ஓர் அறம், பசிப்பிணி தீர்த்தலேயாகும். நன்று! சென்று வருவீர்களாக! (மூவரும் வணங்கல்) மணிமேகலை! உனக்கு உணர்த்த வேண்டுவன சில வரலாறுகள் உள்ளன. அவற்றை நீ கேட்டறிவதினும், அவை நடந்த காலத்து நடந்தது போலக் கண்டும் கேட்டும் அறியுமாறு, நின் அகக்கண்களைத் திறந்து காட்டுகின்றேன். உணர்வாயாக.

13-வது ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்தது

காட்சி 1

இடம்: வயணங்கோட்டை யடுத்த பூந்தோட்டம்.

காலம்: பகல்.

உயோர்: பூதி, அவன் மனைவி, ஆபுத்திரன் (குழந்தை).

பூதி: மாதே! இத்தோட்டத்தினுள் ஒரு குழவி இரங்கி இரங்கி அழுகின்றது. இதனைச் சென்று காண்போமாக. ஓ! ஒரு பசு அதன் அருகே நின்று மிக்க

மகிழ்வுடன் அக்குழந்தையைப் போற்றுகின்றது. இவன், இந்த ஆவின் மகன், ஆபுத்திரன் எனத்தக்கான். மாதே! அல்லன் அல்லன்! இனி நம் மகனே! இதோ, இவனைக் கையிற் பெறுவாயாக. நமக்கு மகன் பிறந்தான். இனி நம் கிளை சிறப்புறும். நாம் இவனுக்கு நம் மறைகளைப் பயிற்றி, அந்தணர்கட்குரியன எல்லாம் செய்து வளர்ப்போமாக. இவன் ஆவின் பாதுகாவலில் இருந்தோனாகலின், இவனுக்கு ஆபுத்திரன் என்னும் பெயர் இடுவோமாக. நம் மரபிற்கு உரியன செய்து வளர்த்து வருவோமாக!

மனைவி : நாத! நமது நல்வினைப் பேரே இங்ஙனம் ஒரு குழவியாக நமக்கு வந்திருக்கிறது. இறைவன் செயல்.

காட்சி 2

இடம் : வயணங்கோட்டிலிருந்து வெளியே செல்லும் நெறி.

காலம் : காலை.

உரியோர் : ஆபுத்திரன், அந்தணர், பூதி.

ஆபுத்திரன் : ஓ! அஃதென்ன? யாகம் செய்யும் இடமா? என்ன யாகம்? ஊனுண்ணலைச் சூழ்கின்ற யாகம்! அந்தோ! இப்பசுவின் தீவினைதான் என்ன? நாளைக் கொலைக் களத்து உயிர்விட நின்றது! அப்பொழுது இதற்குச் செய்திருந்த கோலங்களை என்னென்பது? கொம்பில் எவ்வளவு சிறந்த மாலை! அந்தோ! வலையிடைப்பட்ட மாணேபோல் உள்ளம் நடுங்கி, நெடுமூச் செறிந்து, கண்ணீர் சொரிந்து அழைத்த இதன் துயரீனை என்னென்பது! ஆம் நான் துணிந்ததே நன்று! இங்கு இருளிற் கொணர்ந்ததே தக்கது. இச்செயல் திருட்டாயின் என்ன? தீவினையாயின் என்ன?

கொலை செய்யப் பற்றிய வேட்டுவர் கைப்பட்ட மாணே போன்று, இஃது அஞ்சிக் கதறும் குரலைக் கேட்டும் இரக்கமின்றி ஏகலினும், இதனை விடுவித்து அதனால் வரும் எத்தகைய தீங்கினையும் ஏற்றுக் கோடலே சிறந்ததாகும். அதோ அந்தணர்கள் விரைந்து வருகின்றனர். வரட்டும். யான் அஞ்சவேன் அல்லேன்.

அந்தணர் கூட்டத்தில் ஒருவர்: அதோ செல்கின்றான்! பிடியுங்கள்! அடியுங்கள்!!

மற்றொருவர்: ஓ! நம் ஆபத்திரன், திருட்டுப் பையல். நல்ல பிள்ளைபோல் வளர்ந்து வந்தானே!

இன்னொருவர்: ஏ கள்வனே! இஃதென்ன திருட்டு நிகழ்ந்ததைக் கூறுவாய்!

ஒருவர்: ஏ! புலை மகனே! நீ நம் குலத்தினின்றும் தொலைந்தாய்!

மற்றொருவர்: அதுவே சரி! ஆசிரியரே! அக்கோலினால் நன்கு புடையுங்கள்!

இன்னொருவர்: அந்தோ! அப்பசு ஆசிரியரைத் தன் கொம்பினால் குத்திக் குடரைப் பற்றிச் சுற்றிக்கொண்டு ஓடிவிட்டதே!

ஆபத்திரன்: ஐயன்மீர்! வணக்கம். நான் கூறுகின்றன வற்றைக் கேட்டு, ஆராய்ந்து உண்மையை அறியுங்கள். இப்பசுவிற்கு இரையளிக்கும் பொருட்டு நீங்கள் இவ் உலகைப் படைத்தீர்களா? புல்லை விதைத்தீர்களா? வளர்த்தீர்களா? இப்பசு இப்புனியில் தானாக வளர்ந்த புல்லைத் தின்கொண்டு உயிர் வாழ்கின்றது. அஃது அருள் சுரந்து ஊட்டும் அதன் பாலின் சிறப்பை என்னென்பது! பிறந்த உடனே தன் தாயை இழந்த

குழந்தைக்கும் பயன்படும் பாலே, அறந்தரும் நெஞ்சொடு அருள்சுரந்து ஊட்டுவதன்றோ இது. இத் தகைய பசுவை, உங்கள் கருமம் கருதிக்கொல்ல நினைக்கும் உங்கள் தந்நலமும் வன்கண்மையும் என்னென் பேண்! அந்தணர்காள்! உங்கள் எண்ணத்தினைக் கூறுங்கள்!

ஒருவர்: ஏ! புலமகனே! உலக முதல்வனாகிய திரு மாலின் மகன் நான்முகன் என்கட்கு அருளியதன்றோ அருமறையாகிய நன்னூல்! அம் மறைகூறிய பெருமை. யதன்றோ வேள்வி யென்னும் தெய்வச் சடங்கு. அந்த மறை நூற்பொருளை அறியாமையாலன்றோ நீ இங் னனமெல்லாம் இகழ்ந்துரைத்தனை! அறியாமை நிறைந்த உள்ளத்தா லிழிந்த சிறியனாகிய நீ, பசுவின் புதல்வன் அன்றோ! விலங்கின் புதல்வன் என்பதற்கு மிகவும் பொருத்தமானவனே! நீ ஒரு மகன் எனற்குச் சிறிதும் தகுதியில்லாய்! விலங்கின் மகன் விலங்கே யாவாய்.

ஆபுத்திரன்: அந்தணர்காள்! சில பெரியோர் வரலா றெனக் கூறும் அவற்றைக் கூறுவன், கேளுங்கள்: அசலன் பசுவின் மகன் அலனோ! சிருங்கி யார்? மானின் மகன் அலனோ! விரிஞ்சி யென்பான் புலமகன் அலனோ! கேசகம்பளன் என்பான் நரிமகன் அல்ல னோ! இவர்களெல்லாம் உங்கள் குலத்து வந்த முனிவர் கூட்டம் என்று பெருஞ் சிறப்புக் கூறுதல் உண்டோ? இன்றோ? அந்தணர்காள்! ஆவின் மகன் ஆபுத்திரன் என்பதால், உங்கள் குலத்திற்கு அழிவு வருவதும் உண்டோ?

ஒருவர்: அன்பர்களே ! இவன் அந்தணனும் அல்லன் ! ஆபு திரனுமல்லன் முன் பொருகால் ஒரு அந்தணப் பெண் சாலி யென்பவளை நான் கண்டேன். அவள் இளைத்த உடம்பும் களைத்த உள்ளமும் உடையவளாய் இருந்தாள். அவளையான் கண்டு “நின் ஊர் யாது? நின் துயர் யாது? இங்கு வந்த காரணம் என்னை?” என்று வினவினேன். அவள், வாரணவாசியில் வேதம் ஒதுவிக்கும் ஆசிரியனாகிய அபஞ்சிகன் என்னும் ஓர் அந்தணன் மனைவியாம். அவள் கற்பினை இழந்தனளாம். தன் தவறினை உணர்ந்து வருந்திப் பழிபாவங்களைப் போக்கத் தென் திசைக் குமரியாட எண்ணி, அங்குச் செல்லும் கூட்டமுடன் வந்தனளாம். கொற்கை நகரத்திற்கு இப்பால், ஆயர்கள் இருப்பிடம் ஒன்றில், ஒரு குழுவியை ஈன்று, ஒரு தோட்டத்தில் இட்டு வந்தனளாம். இவைகட்குக் கழுவாயுமுண்டோ? தனக்கு நற்கதியுமுண்டோ? என்று கூறி அழுதனள். அக் குழந்தையே புலை மகனாகிய இந்த ஆபுத்திரன். இந்நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதாற் பயனின்மையின், யான் இதுகாரும் கூறுதிருந்தேன். இனி இவனைத் தீண்டாது ஒழிவீராக. இவன் தொடர்பை முற்றும் அகற்றுவீராக.

ஆபுத்திரன்-(நகைத்து மலர்ந்து) மாமறை மக்களே ! உங்கள் அந்தணர் குலத்தார் சிலர் மரபினைக் கேளுங்கள் உங்கள் குலத்தின் பெருமுனிவர்களுட் சிலர் பிரமன் முதலிய தெய்வங்கட்கும், திலோத்தமை முதலாகிய தெய்வக் கணிகையர்கட்கும் பிறந்தவர்களன்றோ? இது பொய்புரையாமோ? அங்ஙனமாயின், சாலிக்குற்ற தவறு யாதோ?

பூதி-இவன் அந்தணர்க் கொவ்வான். இனி, என் மகனு
மல்லன். இவனை விடுத்து நாம் செல்வோம்.

காட்சி 3

உரீயோர் : ஆபுத்திரன்.

காலம் : பகல்.

இடம் : தென்மதுரை.

ஆபுத்திரன்-அந்தோ! வயணங்கோட்டின் அந்தணர்
கொடுஞ் செயலை என்னென்பது! பசுவைக் கவர்ந்த
கள்வன் என என்னை யாவரும் இகழ்ந்தனர். மறையோர் வாழ்கின்ற ஊர்க்கொல்லாம் பிச்சைப் பாத்திரத்
தில் கற்களை இட்டனர்! அந்தோ! அவர்கள் செயலும்
ஒரு வகையில் நன்றேயாயிற்று. அதன லன்றோ, இத்
தென் மதுரையை நான் அடையவும், இப் பிச்சைப்
பாத்திரத்தைக் கையிலேந்திச் சிறப்புப் பொருந்திய
மாடங்கள் தோறும் சென்று பிச்சை யேற்று வரவும்,
இச் சிந்தாதேவியின் திருக்கோயில் வாயிலிலுள்ள அம்
பலப் பீடிகையின் அடியிலிருந்து, குருடர், செவிடர்,
முடவர், பாது காப்பற்றவர், பிணியால் நடுக் குற்றவர்
அனைவரையும் அழைத்து அவர்களை யெல்லாம் உண்
பித்து மகிழவும், அவர்கள் உண்டு ஒழிந்த மிச்சிலை
அமிழ்தென உண்டு உயிர்காத்து அத் தொண்டினை
என்றும் செய்து வரவும், உரியனும் பேறு எனக்குக்
கிடைத்தது. இதுகாறும் இத்தொண்டு ஏதும் தடையு
ருது இனிது நடை பெற்று வருகின்றது. தேவியின்
அருளால் என்றும் நடை பெறல் வேண்டும். (துயிலப்
புகல்.)

14-வது பாத்திர மரபு கூறியது.

காட்சி 1

உரியோர் : ஆபுத்திரன், சிந்தாதேவி, பசித்து வந்த மக்கள், முதிமறையோர், ஒருவர்,

இடம் : தென்மதுரைச் சித்திராதேவி திருக்கோயிலின் முன் அம்பலம்.

காலம் : இரவு.

பசியுற்ற மக்கள் : ஐயா! ஆபுத்திரனாரே! யாங்கள் இம் மழை சொரியும் இருட் காலத்தே நெடுந் தொலைவினின்றும் வருகின்றோம். பசிப் பிணியால் மிக நொந்து அயர்ந்துள்ளோம். இந்த அம்பலத்தில் இருக்கும் அருளறம் உடையீராகிய உங்கள் பெருமையினை உணர்ந்து வழி நெடுகப் புகழ்ந்து வருகின்றோம். ஐயீர்! ஏதேனும் அருள் கூர்ந்து அளித்தல் வேண்டும்.

ஆபுத்திரன் : அந்தோ, யான் என் செய்வேன்! யான் நாள்தோறும் ஏற்று வருவதில், பசிப்பிணியாளர்க்கு அருத்தி, எஞ்சிய துளதேல் என் பசியினைப் போக்கிக் கொள்பவன். இன்று அவ்வாறு நிகழ்ந்தது. இரவு நெடுநேரம் ஆகிவிட்டதே! இனி ஏதும் செய்தற் கில்லேனே! அந்தோ! இவன் என்னும் எவ்வம் உரைத்தல் எங்ஙனம் இயலும்? செழுங்கலை நியமச் சிந்தா தேவியே! அருளொளி விளக்கே! அடிமலர் போற்றி!

சிந்தாதேவி : ஆபுத்திரனே! நீ வருந்தியழியாதே! கெடுக நின் தீது! நீ எழுந்து இதனைப் பெறுவாய்! இது அமுசுரபி என்னும் பாத்திரம்! நாட்டின் கண் எத்தகைய பஞ்சம் நேர்ந்தாலும், நாட்டிலுள்ளோர் யாவரையும்

பசிப்பிணியினின்றும் காத்து அளிக்க வல்லது இது; நின் துயரினைவிடுதி. தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த இதனைப் பெற்றுக் கொள்ளுதி.

ஆபுத்திரன்: (பெற்று வணங்கி ஈதல்)

சிந்தா தேவி செழுங்கலை நியமத்து
நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வானோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
இவ்வுல குற்ற இடர்களை தாயே!

நின் அருட் பாத்திரத்தின் மாண்பினை என்னென்பது. வாங்குவோர் கையகம் வருந்துகின்றதே யல்லது, இப் பாத்திரத்தின் பெருக்குக் குறைவது ஒரு சிறிதும் இல்லையே. மக்காள், நீவிர் யாவிரும் பசியறப் பெற்றீர்களா?

மக்கள் : ஆம் ஐயீர்! நும் உள்ளம் போலும் பெருமையது. இதுபோது நும் கையகத்துள்ள தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த பாத்திரம். நாங்கள் பசிப்பிணித் தொல்லை நீங்கினோம். சென்று வருகின்றோம். நும் உள்ளம், நும் தருமம் சிறப்பனவாக. யாவரும் மறைந்துமீண்டும் தோன்றல்.

சிலர்: ஐயீர் ஆபுத்திரனாரே! நீங்கள் பலகாலமாகச் செய்து வரும் இந்த அருளறத்தால் உலகமே பெரும் மாறுபாடடைந்துளதே! உங்களைச் சுற்றி இடையறாது வந்து போகும் மக்கட் கூட்டங்கள், விலங்குகள், பறவைகள் என்பவை அளந்துகூறமுடியாதெனவாகிவிட்டன. இங்கு எழும் ஒலியோ பழுத்த மரத்திற் பழங்களைத் தின்று ஆரவாரிக்கும் பறவை ஒலிகளினும் விஞ்சுகின்றதே! நமது புகழ் இந்த உலகம் ஒன்றோ, வின்னுலகெலாம் பரந்து சூழ்ந்திருக்கும்.

முதிய மறையோர் : ஆபுத்திரரே! வாழியர்!

ஆபுத்திரன் : ஐயிர் வருக வருக! அடி வணங்குகின்றேன்.
ஐயோ! இம்முதிய நிலையில் தண்டே காலாகத் தளர்ந்து
தளர்ந்து நடந்து எளியேன் பால் வந்தது என்னையோ?

முதிய மறையோர் : ஆபுத்திர! நான் இந்திரன்! மல்லல்
மா ஞாலத்து வந்தோர்க்கெல்லாம் உண்டி கொடுத்திங்
குயிர் கொடுத்தாயே! ஆகவே, நீ ஆருயிர் முதல்வன்
ஆவாய்! நின் பெருந் தானத்தின் சீரினை, என் பாண்டு
கம்பள நடுக்கத்தால் அறிந்தேன். இவ்வுலகில் உண்மை
அறச் சீலர்களிடத்து, ஏதேனும் இன்ப துன்ப வேறு
பாடுகள் தோன்றின், என் கம்பளம் நடுங்கி அதனை
அறிவிக்கும். அங்ஙனமே உனது புண்ணிய மிகுதியை
உணர்ந்து, உனக்கு வேண்டும் வரங் கொடுக்க வந்
துளேன். வேண்டுவன பெறுவாயாக.

ஆபுத்திரன் : தேவேந்திரரே! வணக்கம். (இகழ்தற் சிரிப்பு)
உமது வருகையைப் போற்றுதற் கில்லேன். தேவர்
தலைவரே! உங்கள் உலகத் தேவர்கள் இவ்வுலகிலே
தாம் செய்த நல்வினைப்பயனை அங்கே வந்துநுகர்ந்
திருப்பவர்கள். அவர்கள் தங்கள் மேனிலை குறித்துச்
செய்யும் நல்லற முயற்சிகள் எவையேனும் அங்கு
உளவா?

அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத் தோம்புநர்
நற்றவஞ் செய்வோர் பற்றற முல்யவோர்
யாவரும் இல்லாத் தேவர்நன் னாட்டுக்கு
இறைவன் ஆகிய பெருளிறல் வேந்தே
வருந்தி வந்தோர் அரும்பசி களைந்து அவர்
திருந்துமுகம் காட்டும்என் தெய்வக் கடினஞ!
பெண்டிர் கொல்லோ பேணுநர் கொல்லோ
யாவை ஈங்கு அளிப்பன தேவர்கோன் எமக்கே!

ஐயீர் இந்திரனாரே ! யான் எவ்வரமும் வேண்டிலேன். இப்பாத்திரம் கொண்டு என் உலகத் தொண்டினைச் செய்துகொண்டே என்காலத்தினைக் கழித்திருப்பேன். வணக்கம்.

தேவேந்திரன் : ஆபுத்திர ! நன்று ! நன்று ! நின் செருக்கு ! நின் அருளறத்தின் பெற்றியினை யான் இன்னுஞ் சின்னான்றிற் காண்பன் ! (தனியே) ஏ ! மேகங்காள் ! நீங்கள் நிலவுலகத்தே இடையறாது சென்று சென்று, வேண்டுமிடத்து வேண்டும் அளவு சொரிந்து, நல்வளம் உண்டாக்குவீர்களாக. இந்த ஆபுத்திரன் இனி எங்கும் இரப்போரைக் காணாது செருக்கழிந்து ஒழிவானாக. இப்பாண்டி நாடு பன்னீராண்டு மழை வளமின்றி யிருந்தமையின், இவன் அறம், இங்ஙனம் உலகெலாம் புகழும் நிலை எய்துவதாயிற்று. இனி இவன் அருளறம் ஏது ? ஊண் ஒலி அரவம் ஏது ?

ஆபுத்திரன் : (மறைந்து தோன்றல்) அம்மம்ம ! நாடெலாம் வளம் பெருகலின், எனது புல்லிய தொண்டு அறவே இலதாயிற்று. வளம் பெருகல் நன்றே ! இரப்பு ஒழிதல் மிக நன்றே ! ஆயினும் அந்தோ ! எங்கெங்கும் உள்ள விடரும், தூர்த்தரும், சுற்றத்தை ஒழித்துத் திரிவோரும். வழிச் செல்லும் வம்பர்களும் நகைத்துத் தங்கியிருக்கும் இடமாக வன்றோ இந்த அம்பலம் ஆயிற்றீ ! அந்தோ, வட்டாடல், சூதாடல், வம்பக் கோட்டி இவையே எப்போதும் நிகழ்வன ! இனி நான் இங்கிருந்து செய்யும் அறத் தொண்டு யாதுமில்லை. நான் ஊர்தொறும் ஊர்தொறும் சென்று ஆங்காங்கு வினவி யறிந்து, வேண்டுமிடத்து என் தொண்டினைச் செய்வேன். அதோர் சிலர் வருவாரை வினவுவேன்.

ஐயன்மீர் ! நீங்கள் வருமிடங்களில் எங்கேனும் வளம் குறைந்து பசிப்பிணி மேலோங்கி நிற்குமே கண்டிராயின் கூறுங்கள். இது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பாத் திரம். இதன்பால் எடுக்க எடுக்கக் குன்றாதநிலை தரும் தெய்விக ஆற்றல் உண்டு. நான் அங்குச் சென்று, அவர்களுக்கு உணவளிக்கும் தொண்டு செய்திருப்பேன்.

வந்தவர் : பெரியீர் ! துமது பெருமையை யாங்களும் கேட்டறிவோம். தும்மைக் கண்டு வணங்கி ஏகவே நாங்கள் இவ்வழியே வந்தோம். இந்நாட்டில் எங்கெங்கும் வளம் பெருகி விட்டமையின் ஒரு குறைவு மிலாது மக்கள் மகிழ்வுற்றுள்ளனர். நாங்கள் கடல்வழியாக இங்கு வருங்காலை, சாவக நாட்டில் மழை வளம் இன்மையால் பலர் பசினோயுற்று மடிகின்றனர் என்பது அறிந்தோம். பெரியீர் ! அங்கே சென்றருளின் உங்கள் பேரறம் மிக்க உயர்ந்த பயன்படும்.

ஆபுத்திரன் : நல்லது : அன்பர்களே ! உங்கள் மொழி எனக்கு மிக்க ஆறுதலை அளித்துள்ளது. இதுகாறும் பயனின்றிக் கழிந்த இப்பாத்திரத்தைக் கொண்டு யான் இப்பொழுதே மரக்கலம் எறி அத்தீவிற்குச் செல்வேன். நன்று, நாம் போய் வருவோமாக.

காட்சி 2

இடம் : மணிபல்லவம்

காலம் : பகல்.

உடையோர் : ஆபுத்திரன்.

ஆபுத்திரன் : சாவகநாடு செல்ல வந்த எனக்கு இடையே வந்த இடையூற்றினை என் என்பேன் ! மரக்கலம் காற்றி

னால் கலக்கமுற்ற நிலையில், அம்மரக்கலம் இம்மணிபல்ல-
வத்தே ஒருநாள் தங்க நேர்ந்தது பற்றி எல்லோரும்
இங்கு இறங்கியிருந்தோமே! அந்தோ! இத் தீவினை
யடைந்தேன் தீவினையை என் சொல்வேன்! எல்லோ-
ரும் மீண்டும் மரக்கலம் சென்றது யான் அறியாது
செய்துவிட்டதே! யாவரும் வந்துற்றனர் என்று மீகா
மன் சுப்பலைச் செலுத்திவிட்டனனே! இங்கு வாழ்-
வோர் எவரும் இலரே!

மன்னுயிர் ஓம்பும்இம் மாபெரும் பாத்திரம்

என்னுயிர் ஓம்புதல் யானே பொறேன்.

எனது நற்றவம் நீங்கியது. அதனால் இத்துயர் வந்தெய்தி-
யது. இனி யான் ஏற்போர் இல்லாத இடத்தே இத்-
னைச் சுமந்து பெறும் பயன் யாது? ஏ தெய்விகம்
வாய்ந்த அமுத சுரபியே! நின்னை இதோ இங்குள்ள
நீர்வளம் குன்றாத இக்கோமுகிப் பொய்கையில் விடு-
கின்றேன். ஆண்டிற்கு ஒருநாள் வைகாசி நிறைமதி
நாளில் வெளியே தோன்றுவாயாக. அன்று அருளறம்
பூண்டோர், ஆருயிர் ஓம்புவோர், எவரேனும்
வருவாராயின், அவர் கையிற் புகுவாய்! நல்லது; நான்
உண்ணு நோன்பு இயற்றி இறையடி யுறுவேன்.

15-வது பாத்திரங் கொண்டு

பிச்சைபுக்கது

காட்சி 1

இடம் : அறவண அடிகள் தவச்சாலே.

காலம் : பகல்.

உரையார் : அறவண அடிகள், மணிமேகலை.

அறவண அடிகள் : மணிமேகலை ! ஆபுத்திரன் வரலாறு நேரிற் கண்டறிந்தனை யன்றோ ! ஆபுத்திரனைப் பாது காத்த அந்த நற்பசுவானது சாவக நாட்டில் தவன் மலையில் இருந்த மண்முகன் என்னும் பெரிய முனிவ னிடம் சென்றடைந்து, இளம் பருவ முதல் யாவர்க்கும் பால்கொடுத்து வந்தது. அம் முனிவன் முக்கால உணர்ச்சியுடையவன் ஆதலின், அந்த ஆவின் சார்பாக ஒருவன் வந்து உதிப்பன். அவனால் மழை வளம் சிறந்து உலகத்து உயிர்கள் சிறந்த வாழ்வுறும் என் றுணர்ந்து கூறினன். அங்நனம் தோன்றிய பெரியோன் பிறந்த இயல்பினை நீ கேட்பாயாக. அவனே மணிபல்ல வம்எனும் தீவில் தன் உயிரினை அறஞ் செயற் கென்றே நீத்த ஆபுத்திரனாவான். அவன் மீண்டும் இவ்வுலகத்தே பிறந்து அறம் செய்வதற்கு எண்ணியே ஆருயிர் துறந் தானாகலின், முற்பிறப்பில் தன்னைக் காத்தளித்த அழகிய பசுவினையே அன்னையாகக் கொண்டு, தேவர் கூட்டங்களெல்லாம் மகிழ, இந்த நாவலந் தீவிற்கு ஒப்பற்ற ஒரு முதல்வனாயினன் அவன் பிறந்த நாள் வைகாசித் திங்கள் விசாக நாள் ஆகும். மாதே !

சக்கரவாளக் கோட்டத்துள்ள தவ முனிவர்கள் அக் காலத்துப் பூமழை பொழிந்தது கண்டு, இது புத்த

தேவன் தோன்றும் நற்காலமல்லவா? இத்தகைய சிறப்புக்கள் நிகழ்தல் என்னையோ? நாம் கந்திற்பாவையிடம் உண்மை யறிவோம் என்று சென்று அதனைக் கேட்டனர். அப்பாவை, மணி பல்லவத்தில் ஆருயிர் துறந்த ஆபுத்திரன் உலகத்துயிர்கள் உய்யும்படி சாவக நாட்டில் தோன்றியுள்ளான். அவனது வரலாற்றின் விரிவினை அறவண முனிவன்பால் கேட்டறியுங்கள் என்று அவர்களை என்பால் அனுப்பிற்று. யான் அவர்கட்கு அவ்வரலாற்றினைக் கூறினேன். அச் சாவக நாட்டு மன்னன் பூமிசந்திரன் என்பான், அம் மணமுக முனிவனது திருவடியை வணங்கி அப் புதல்வனை வாங்கிச் சென்று வளர்த்து வருவானாயினன். அந்த ஆபுத்திரன் இன்று அந்நாட்டு மன்னவனாயுள்ளன். மணிமேகலை! இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கு அவிநுகர்ச்சி இல்லையோ! செங்கோல் மன்னன் அருளில்லாதவன் ஆயினனோ? காவிரி சுரந்து பரந்து செல்லவும், உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் துன்பம் எய்தும் வறுமைக் காலம் தோன்றி வருத்துகின்றது. அம்மா! மணிமேகலை! பாற்கடலில் எடுத்த அமுதினைத் தேவர்கள் தாம் உண்டு களித்து மிகுதியை யாவர்க்கும் பயன்படுத்தாது வைத்திருப்பதுபோல யாவர்க்கும் பயன்படற்குரிய இப்பாத்திரத்தைப் பயன்படுத்தாதிருத்தல் தகுதியுடைத்தாகாது. ஆகவே உடனே அங்குச் சென்று, அது பயன் படுமாற்றினைச் செய்வாயாக.

(மணிமேகலை, சுதமதி, மாதவி மூவரும் மீண்டும் துதித்தல்; விடை பெற்றேகல்.)

காட்சி 2

இடம்: காவிரிப்பூம்பட்டினம்.

காலம் : பகல்.

உரியோர் : மணிமேகலை, காயசண்டிகை, நகரமக்கள்.

ஊர்க்குறுமாக்களுள் ஒருவன் : ஓ! இதோ மணிமேகலை !
இவளது இளமைச் செவ்வியும், பேரழகும், ஆடல்-
பாடற் றிறமும் இருந்தவாறு என்னை ? இவள் கொண்ட
பிச்சைக் கோலம் என்னை !

ஒருவன் : இந்நகரத்து அரசகுமரனாகிய உதயகுமரனது
உள்ளத்தையே கவர்ந்துகொண்ட நங்கைக்கு, அந்தோ
இக்கோலம் வந்தவாறு என்னையோ ? இது ஏதோ
தெய்வச் செயலாக உள்ளது.

காயசண்டிகை : அம்மா ! மணிமேகலை ! யான் முன்
செய்த தீவினை வயத்தால், பல ஆண்டுகளாக யானைத்தீ-
யென்னும் பெரும் பசினோயால் மிக வருந்தி வருகின்
றேன். நல்லறம் சூழ்ந்து தவநெறியிற் சென்ற நின்
தூய கையினால் கொஞ்சம் உணவளிப்பாயாக.

மணிமேகலை : அம்மணி ! இப்பாத்திரத்தில் பத்தினிப்
பெண்டிர் மனமுவந்து இடும் பிச்சையை முதலில் கற்-
றல் சிறந்ததாகும். அத்தகையார் உள்ள இடத்தினைக்
கூறுவாயாக.

காயசண்டிகை : அம்மா மணிமேகலை ! அதோ தோன்
றும் இல்லம், ஆதிரை நல்லாள் என்பாள் இல்லமாகும்.
அவள் மழை வேண்டின் வருவிக்கும் மாபெருங் கற்-
பிணையுடையாருள் முதன்மையில் நிற்பவள்.* ஆங்குச்
சென்று முதலில் ஏற்பாயாக.

மணிமேகலை : நன்று ! அம்மணி நீவிர் யாவரோ ? உங்-
கட்கு இக்கொடுநோய் வந்த விதம் என்னையோ ?

காயசண்டிகை : நான் முற்பிறப்பில் ஒரு வித்தியாதன

ஊங்கை; காஞ்சனன் என்பான் மனைவி. நாங்கள் பொதியின் மலையின் வளங் காணச் சென்றோம். உண்டோர்க்குப் பன்னிரண்டாண்டளவும் பசிப்பிணியை நீக்கும் நாவற்கனியைக் காலாற் சிதைத்துவிட்டேன். அக்கனியை உண்ண எண்ணியிருந்த விருச்சிகன் என்னும் பட்டினி விரதம் உடைய முனிவன் என்னை வெகுண்டு நீ பன்னிரண்டாண்டளவும் யானைத் தீயெனும் பசினோயால் வருந்துவாயாக என்று சபித்தவர், மீண்டும், நீ மாதவி மகள் மணிமேகலை யெனும் தவமகள் அளிக்கும் பிச்சையால் அந்நோய் நீங்கப் பெறுவாயாக என்று அருளும் செய்தனர். அந்த நற்காலம் இன்று வந்தெய்தியது.

மணிமேகலை : அம்மணி ! நன்று அந்த ஆதிரையின் இல்லிற் சென்று பிச்சை யேற்று வந்து, தங்கள் பசிப்பிணியைப் போக்குவேன்.

காய சண்டிகை : அம்மா ! மணிமேகலை அந்த ஆதிரையின் கற்புச்சிறப்பு, மிக வியப்பினைத்தரும் வரலாறு ஆகும். அதனை நின் அகக்கண்ணால் காணுமாறு அருள, யாம் மணிமேகலா தெய்வத்தை வேண்டுவோமாக.

16-வது ஆதிரை பிச்சை பிட்டது

காட்சி 1

இடம் : பரத்தையின் வீடு.

காலம் : பகல்.

உரியோர் : பரத்தை, சூதாடிகள், சாதுவன்.

சூதாடிகள் : (சூதாடல்) சாதுவ ! இம் முறையும் நீ தோற்றனை ! எனவே, நீ தோற்ற இப்பத்து ஆட்டங் கட்டும் உரிய பணையப் பொருளைத் தந்து எழுக.

வட்டாவோர் : சாதுவ ! வட்டு ஆட்டத்தில் தோற்றுக் கடன்பட்ட பணையப் பொருளைச் சூதாடி வென்று தருகின்றேன் என்று கூறி எங்களைக் காக்க வைத் தனையே ! இப்பொழுது என் செய்வாய் ?

பரத்தை : சாதுவ ! நீ இங்குத் தங்கி உண்டு வயிறு வளர்த்து வருவதோடு இந்தச் சூதாடிகளையும் இங்குக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு வீண் ஆரவாரம் செய்கின்றனையே ! இனி, உனக்கு உணவிடவும், இன்ன சூதாட்டங்கட்குக் கைப் பொருள் தந்து தொலைக்கவும், பொருள் எங்குளது ? நீ கொணர்ந்து வைத்த மூலப் பொருளெல்லாம் எப்போதே தொலைந்து ஒழிந்தனவே ! எனக்கும் எத்துணையோ கடன்பட்டுள்ளாயே ! இனி இங்கு ஒரு கணமும் இருத்தல் கூடாது. எழுவாயாக.

சாதுவன் : நல்லது : என் தீவினை இருந்தபடியை என் னென்பேன் ! கற்புக் கரசிபாகிய ஆதிரையைக் கைவிட்டுக், கைப் பொருளெல்லாம் இங்கே கொணர்ந்து தொலைத்துவிட்டேன். அந்தோ ! ஆதிரையின் கதி

என்னயிற்றோ? இனி யான் இவ்விடத்து ஒரு கணமும் இருத்தற்குரிய னல்லேன். இதோ இவ்வணிகர்களுடன் கூடிப் பல இடத்தும் சென்று பொருள் தேடி வருவேன். வந்து உங்கள் கடன்களை யெல்லாம் தீர்த்துவிடுவேன். உறுதி, உறுதி.

காட்சி 2

இடம் : நாகர் மலை.

காலம் . பகல்.

உரீயோர் : சாதுவன், நக்கசாரணர், அவர்கள் குரு.

நக்கசாரணர் : “ஆசிரியரே ! வணக்கம் ! இதோ இங்கே நிற்கின்றவன் நேற்றுக் கடலிற் கவிழ்ந்த மரக்கலத்தினின்றும் தப்பி வந்தவன் போலும். நாங்கள் கடற்கரையிற் கண்டோம். இவன் நமக்கு நல்ல உணவென்றெண்ணினோம். ஆயினும், இவன் நம்மொழியிற் பேசியதால், அவனைக் கொல்லாது உங்களிடம் கொண்டு வந்துள்ளோம் .

குரு : சாதுவ ! அதோ அங்கே இருப்பாயாக.

சாதுவன் : (தனிமையில்) இதென்ன காட்சி ! கள்ளைக் காய்ச்சும் பாளை, புலால் நாளும் தசைகள், இவை தாமோ குருமகனார் திருமுகத்தின் முன்பு இருத்தற்குரியன? குருமகனையும் அவர் மனைவியையும் காணின், ஏதோ ஓர் ஆண் கரடி பெண் கரடியுடன் இருப்பது போலும் காட்சியன்றோ தோன்றுகின்றது.

குரு : நன்று ! நீ யார்? நின் பெயர் என்ன இங்கு வந்த காரணம் என்ன?

சாதுவன். ஐயா! என் பெயர் சாதுவன். யான் இருப்பது காவிரிப்பூம்பட்டினம். எனது பழவினையால் கைப் பொருளிழந்து, எனது மனைவியையும் விட்டுத் திரைகடலோடித் திரவியம் தேடப் புறப்பட்டு வந்தேன். உங்கள் தீவிற்கு அருகில், எங்கள் மரக்கலம் கவிழ்ந்தது. அங்குத் தோன்றிய ஒரு மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டேன். திருவருளால் இக்கரை சேர்வேனாயினேன்.

குருமகன்: அப்பா! இங்கு வா! கடலினின்றும் துன்புற்று வந்த இவன், மிக்க பசியால் வருந்தியுள்ளான். அந்தோ! இரங்கத் தக்கான். இவனுக்கு வெங்களளும் ஊனும் வேண்டும் அளவு கொடுங்கள்! பின்பு, இளை யாள் ஒரு நங்கைகையையும் கொடுங்கள்!

சாதுவன்: ஐயா! அத்தகைய கொடிய சொற்களை இனிக் கூறல்வேண்டாம். யான் அவற்றை வேண்டேன், வேண்டேன்!

குரு: (சினத்துடன்) சாதுவா! இவ்வுலகத்து மக்கட்குப் பெண்டிரும் உண்டியும் அன்றிப்; பெறலாவதோர் நற்பயன்களும் உண்டோ? உண்டாயின் கூறிக் காட்டுவாயாக?

சாதுவன்:

“மயக்குங் கள்ளும் மன்னுயிர் கோறலும்
கயக்கறு மாக்கள் கடிந்தனர் கேளாய்!
பிறந்தவர் சாதலும் இறந்தவர் பிறத்தலும்
உறங்கலும் விழித்தலும் போன்ற துண்மையின்
நல்லறம் செய்வோர் நல்லுலகு அடைதலும்
அல்லறம் செய்வோர் அருநரகு அடைதலும்
உண்டென உணர்தலின் உரவோர் களைந்தனர்
கண்டனை”

குரு: (சினர் தணிந்து) சாதுவரே! ஏதோ உடம்பை விட்டுப் பிரிந்து உயிர் ஓர் உருக்கொண்டு சென்று வேறேரிடத்துப் பிறக்கும் என்று சொன்னீரே. அவ்வுயிர் எவ்வண்ணம் போய்ப் புகும்? அவ்வகைகளைச் செவ்வனம் உரைப்பீராக.

சாதுவன்: உடல், ஓர் உயிர் தன்பால் இருக்குங்கால், தன்னிடத்தே உறும் பொருளை அறிகின்றதே. ஆனால் அந்நன்மாகிய உடலே அவ்வுயிர் பிரிந்த காலத்துத் தன்னை வெட்டினும், தீயின்கண் இடினும், ஒன்றும் அறிகின்றதில்லையே. அதனால் உடம்பிலிருந்து, அவ்வாறு அறியும் ஒரு பொருள் பிரிந்து சென்றது என்பதனை நீ அறிவாய். அந்நன்மம் பிரிந்து செல்வதே உயிர். அவ்வுயிர்க்கு ஒரு புகுமிடம் வேண்டுமன்றோ? அவ்வண்ணம் செல்லும் அவ்வுயிர், தன் விளையின் பயனை துகர்வதற்கு ஏற்ற உடலிற் சென்றடையும். இதனை எல்லோரும் அறிகுவர். ஏன்? கனவின் கண் உடம்பு இங்கே தங்க, உயிர் பல காவதம் கடந்துபோய் வருதலை நீ கண்டறிந்ததிலையோ?

குரு: சாதுவரே! நீர் கூறுவனவெல்லாம் உண்மையே யாகும் எனலை யான் இப்பொழுது உணர்கின்றேன். ஐயீர்! கன்கையும் புலாலையும் அறவே கைவிட்டால் உயிரைப் பாதகாத்தல் எங்கட்கு இயலாததாருமே. யாங்கள், இப்பிறப்பினின்று இறப்பினை எய்துமனவும் எமக்குப் பொருந்தும் நல்லறங்களை எடுத்துரைப்பீராக.

சாதுவன்: நன்று சொன்னாய். இனி நீ நல்ல நெறியிற் செல்வாய்! உங்கட்குப் பொருந்தும் சில நல்லறங்களை யான் கூறுகின்றேன். கடலிற் கலம் உடையதா

போவதால் தப்பிவரும் மக்களை நீங்கள் இங்குக் கண்டால், அவர்களைக் கொன்று தின்னாது, அவர்களது அரிய உயிரைக் காப்பாற்றுவீராக! மூத்து விளியும் விலங்குகளை ஒழிந்த வேறு எந்த உயிர்களையும் கொன்று உண்ணீராக.

குரு : ஐயீர்! நீர் கூறியது எமக்காகும் நல்லறமே யாகும். இவ்வாறு நாங்கள் ஒழுகுவதில் தவிரேம். இதோ, இந்தப் பொருள்களை யெல்லாம் கொள்வீராக. கலங்கவிழ வந்த மக்களைக் கொன்று உண்டே மல்லவா? அவர்களுடைய பலவகைப் பொருள்கள் இவைகளாகும். இவைகளால் எங்கட்குப் பயன் ஒன்றும் இல்லையன்றோ? இவற்றையெல்லாம் நீரே கொள்வீராக. இதோ, இந்த ஆடைகள், இச்சந்தனக் கட்டைகள், இன்னும் நுமக்கு வேண்டிய சிறந்த பொருள்களெல்லாம் எடுத்துச் செல்வீராக.

சாதுவன் : நன்று ! அதோ சந்திரதத்தன் வங்கம் வந்து நிற்கின்றது. அதன் வழியாக எனது ஊர் சேருவேன்.

காட்சி 3

இடம் : காவிரிப்பூம்பட்டினச் சுடலை.

காலம் : பகல்.

உரீயோர் : ஆதிரை, ஊரார், உடைகலப்பட்டோர், சாதுவன்.

உடைகலப்பட்டோர் : அம்மா ! நின் கணவன் சாதுவன் எங்களுடன் மரக்கலத்தில் வந்தகாலை மரக்கலம் உடைய, ஆங்குக் கடலில் இறந்தவர்களுள் ஒருவராயினன்.

ஆதிரை : அந்தோ ! தெய்வங்களே ! ஊரீரே ! என் கணவர் இறந்தனராம் ! யான் தீயில் மூழ்கி, என் கணவர்

புகுந்த இடத்திற்குச் செல்வேன். (தீ மூட்டி இறங்கல்)
 ஒருவன் : இஃதென்ன ! தெய்வக் கற்பு ! இந்த அம்மை
 நன்னீர்ப் பொய்கையி லிறங்குவதுபோல, இந்தத் தீச்
 சுடரில் இறங்கினள். உடுத்திய ஆடையிலும் ஒள்ளிய
 அழல் பற்றவில்லையே ! கூந்தலிற் சூடிய மாலை ஒரு சிறி
 தும் வாடவில்லையே ! சாந்தம் நிறம் குன்ற வில்லையே !
 ஓ ! இத்தீச்சுடர் தெய்வத்தாமரை போலவும், இம்மாதா
 அதன்கண் நிற்கும் திருமகள் போலவும் காணுங்
 காட்சியை என்னென்பது !

ஆதிரை : அந்தோ ! தெய்வங்களே ! இத்தீவினையாட்டி
 யைத் தீயும் கொல்லவில்லையே ! இனி யான் என்
 செய்வேன் !

வானொலி : ஆதிரையே ! கேட்பாயாக ! உன் அரும்பெற்ற
 கணவன் கலங் கவிழ்ந்த காலை ஆருயிர் இழந்திலன்.
 அவன், அலைகளினடுவே, ஒரு மரத்தினைப் பற்றிக்
 கொண்டவன், திருவருளால் நாகர் வாழும் மலையினை
 யடைந்தான். ஆங்குற்ற இடையூறுகளையும் திருவரு
 ளாற் கடந்து, சந்திரதத்தன் என்னும் ஒரு வணிகனது
 மரக்கலத்து வந்து தோன்றுவன். நீ நின் பெருந் துன்
 பம் ஒழிவாய்.

ஒருவர் : அம்மா ! இதோ நின் கணவர், சாதுவர் வருகின்
 றார். (கண்டு மிக மகிழ்தல்).

காட்சி 4

இடம் : ஆதிரை இல்லம்.

காலம் : பகல்.

உரியோர் : மணமேகலை, ஆதிரை, காய்சண்டிகை.

மணமேகலை : அம்மா, ஆதிரையே ! நீ தெய்வக்கற்பு

மிக்கவள் என அறிந்தேன். வணங்குகின்றேன். இப்பிச்
சைப் பாத்திரத்து முதன்முதல் நீ நின் திருக்கையால்
சோறு இடுவாயாக.

ஆதிரை : மணிமேகலை ! இவ்வுலகத்துச் செல்வ வாழ்க்
கையினும், அருளறம் பூண்டு உலகில் வறியா
ரைப் புரக்கும் பேரறத் தொண்டின் சிறப்பினை
உணர்ந்து, அதனை மேற்கொண்ட தவநெறிச் செல்வி!
உனக்கு முதலில் சோறிடும் இப்பேறு, எனக்கு எனது
நல்வினைப் பயனால் எய்தியதேயாகும். வாழியர் !

17-வது உலக அறவி புக்கது

காட்சி 1

இடம் : காவிரிப்பூம்பட்டினத்தொரு தெரு.

காணம் : பகல்.

உரியோர் : மணிமேகலை, காயசண்டிகை, நகரத்தார் சிலர்.

காய சண்டிகை : அம்மா ! மணிமேகலை ! கற்பிற் சிறந்த
இந்த ஆதிரை நல்லாள் இல்லற நெறியின் வழாது
யாவார்க்கும் பகுத்துண்ணும் பேரறச் செல்லியாவள்.
அவள்பாற் பெற்று யாவார்க்கும் பசிப்பிணி போக்கி
வரும் உனது இந்த அமுத சுரபியின் பெருமையை
என்னென்பேன் ! ஒரு நல்ல பேரறச் செல்வன், அற
நெறியே பொருளீட்டுகின்றான், இடையறாது அறங்கள்
செய்ய விரும்புகின்றான் அவன் எண்ணிய எண்ணி
யாங்கு அறச்செயல் இனிது நடைபெறுமாறு அப்
பொருள் வளர்ந்தோங்கிப் பயன்படுமாறுபோல, இப்

குணமாலையார்-கதைச்சுருக்கம்

சீவகன் காந்தருவதத்தையை மணந்து அவளோடு மகிழ்ந்திருக்கும் நாளில் ஒரு நாள் இளவேனிற் பருவத்தில் வேனிற்கால விழாவில் விளாயாடும் போது குணமலைக்கும் சுரமஞ்சரிக்கும், சுண்ணங் காரணமாகப் பூசல் எழுந்தது. யாருடைய சுண்ணம் உயர்ந்தது என்பதனை அறிய இருவர் தம் தோழியருடன் சீவகனை நாடினர். அவன் குணமாலையின் சுண்ணமே சிறந்தது என நிரூபித்துக் காட்டினான். இதனையறிந்த சுர மஞ்சரிக்குக் கோபம் வந்தது. 'என் சுண்ணத்தைப் பழித்த சீவகன், என்னை வந்து பணிந்து விரும்புமாறு செய்வேன்' என்று குளுரைத்து அந்தப்புரம் அடைந்து ஏனை ஆண்களைக் காணவும் மறுத்து வெறுத்து சீவகனையே எண்ணி நோன்பிருந்தாள்.

புறநகர்ச் சோலையில் பார்ப்பனர்களுடைய சோற்றுக் குவியலை நாயொன்று தின்ன, அதனை அவர்கள் கல்லாலும் தடியாலும் தாக்கினர். அடிதாளாமல் அது நடு நடுங்கியிருப்பதைப் பார்த்த சீவகன் மனம் இரங்கி அதன் காதில் 'பஞ்ச நமஸ்காரம்' என்னும் ஐம்பத மந்திரத்தை ஓதினான். உடனே அந்நாயின் விலங்குப் பிறப்பு நீங்கியது. சுதஞ்சணன் என்னும் தேவமகனாக மாறியது. பின்னர் அந்தேவமகன் அவனை வணங்கி, இடர்வரின் என்னை நினை; நான் வந்து உதவுவேன்' என்று கூறி மறைந்தான்.

சோலையில் இளவேனிற் கால விளையாட்டு முடிந்து அனைவரும் தத்தம் இல்லம் திரும்பும் போது அசனிவேகம் என்னும் பட்டத்து யானை மதங்கொண்டு சீறிக் குணமாலையைத் தாக்க ஓடியது. சீவகன் அதனைக்கண்டு அதனை அடக்கி, குணமாலையைக் காத்தான். பின்னர் அவளைத் திருமணமும் செய்து கொண்டான்.

சீவகனால் அடக்கப்பட்ட அசனிவேகம் என்னும் யானை நாணங் கொண்டு, உணவு உட்கொள்ளாது சினத்துடன் இருந்தது. இதனை அறிந்த கட்டியங்காரன், சினந்தெழுந்து, சீவகனைக் கைது செய்து கொண்டு வருமாறு தன்மைத்துனன் மதனனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இதனை அறிந்த சீவகன் கட்டியங்காரனுடன் போரிட நினைத்தான்; “ஓர் ஆண்டு காலம் நான் யார் என்பதை வெளிப்படுத்த மாட்டேன்” என்று தன் ஆசிரியரிடம் உறுதி கூறியதை நினைத்து சினந்தணிந்திருந்தான். அவன் போரிடாதிருக்கவே மதனன் அவனைக் கைது செய்து அழைத்துச் சென்றான் அப்பொழுது சீவகன் தோழர்கள் மதனனை எதிர்க்க முற்பட்டனர். இதனை அறிந்த சீவகன் சுதஞ்சணனை நினைந்தான். உடனே அத்தேவன் ஊழிக் காலமுடிவில் தோன்றும் இடியையும் மின்னலையும் காற்றையும், தோற்றுவித்தான் உடன் வந்த வீரர்கள் சிதறிஓடினர். அவ்வளவில் சுதஞ்சணன் சீவகனை அணைத்து எடுத்துக் கொண்டு சந்திரோதய நகரை அடைந்தான். சில நாட்கள் சீவகன் அங்கு தங்கியிருந்தான்.

மழையிலும், காற்றிலும் சிக்கித் தவித்த மதனன் சீவகனைக் காணாது பதறினான். கட்டியங்காரனுக்கு என்ன கூறுவது என்று கலங்கினான். இறுதியாக வேறு ஓர் ஆளைக் கொன்று விட்டு, சீவகனைக் கொன்று விட்டதாக ஒரு பொய்யைக் கூறினான். அதனை நம்பிய கட்டியங்காரன் மகிழ்ச்சியுடன் சீவகனைக் கொன்றதனைப் பாராட்டிப் பல பரிசுகளைத் தந்தான்.

851.

தென்
கடந்த
தூயவ
கால
கனை
துன்ப
சிறப்ப
அவை
2கூதி
தை,
காலம்

தெ
பாச
பிரிந்த
இன்ப
துன்ப
செய்
அய
செய்
செய்